LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, sept. 8. 1867. 23. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Ha még Kossuth haza jönne?

Óh de minden másként lenne,
Ha még Kossuth haza jönne?
Deák osztrák-közösügye
Quóta!
Másként szólna te rólad is
Még a magyar . . . még a magyar
Nóta.

Országgyülés bölcs többsége!
Hatalmadnak lenne vége, —
A szép puha miniszteri
Párna:
Bizonyosan más emberre,
S nem a sok exbeamterre
Várna.

Meszsze tenger harsogása,
Csendes szellő suttogása . . .
Hadd zokogja panaszképpen
Néked:
Közösügyes nyügbe kötve —
A te szegény . . . a te szegény
Néped.

Folyt köztünk az eszmék harcza,
Soknak nem pirult el arcza
Rágalmazni szabaditónk
Téged!
Csoda, hogy a szégyen pirtól
Arcza le nem . . . arcza le nem
Égett.

Ha még egyszer igazába
Felsüt a nap a hazába?
Kivirulnak eszméid is
Végre;
Miket egykor elhintettél
Te a magyar . . . e hü magyar
Népre.

Testvériség! Egyenlőség!
Nem tenyész most — nagy a hőség —
Kiaszott már annak is a
Földe, —
Jövel, hozz rá áldott esőt,
Öntözgessed . . . öntözgessed
Föl Te!

Gőgös nagyok mosolygása,
Szolga lelkek hajlongása —
Büszkeségünk a porig le
Törte.
Óh Messiás! jövel haza!
Emeld még azt .. egyszer még azt
Föl Te!

Csonka béna honvéd sereg!
Kegyelem most a kenyered,
Ha megjönne Kossuth Lajos
Végre:
Dicsőséged fölérne még
Föl a magas . . . föl a magas
Égre.

Óh de minden másként lenne:
Ha még Kossuth haza jönne?
Büszkén lengne a szabadság
Rongyolt lobogója!
Kétfejü sas messze szálna,
(Ebnek is kell! vigye szárnya!)
S vigye el a gólya.

Hej! huj! milyen vigság lenne?
Ázsióval is elkelne . . .
A Kossuth . . . bankója.

KONDOR MARCZI.

Semmiresemvaro Janos levele Ludas Matyihoz.

Tekintetes szerkesztö baratom uram!

Megvallom igazan most szeretnik vaczi valasztó polgar lenyi. Igaz, hogy nincs van nekünknek valami nagy szabadsag, de ha vónik most vaczi valasztó hazafi? kevilyebb volnik mint akarmelyik amerikai polgar, mert akkor in izs valasztottam volna Kossuth, in izs kialtottam vóna „iljen Kossuth!“ nekem izs irta volna gyenerüsigezs levelet maga sajat kezivel. Hat itt vidiken is jarja kevis pildanyban Kossuth levele, nip nem olvassa, hanem csák ugy imadkozgatja.

Bizom szip dolog sajtó szabadsag, mikor ilyetin dolgokat kilehet nyomtatnyi, de legszebb az mikor mar kinyomtattatodott — szitküldettetődött, neki kapja magat egynehany jambor policzaj, megrohanja Böszörminyi bacsit, s kirabolja tüle maradik leveleket mindet. Bizomosan azért mentek oda, mert meghallottak milyen nagyon szip és igaz, hat ük is akartak megolvasgatnyi. Az a nyeresig minden bizonnyal van az egiszben, hogy profanus policzaj irintkezte magat igazsagozs levelekkel és megszenteltetüdött ü is altala.

Attul filek in szerkeztü baratom! hogyha ilyen nyakrafüre rohanunk a szabadsag felé (t. i. policzajok) nem sokara meg fogunk irnyi oda, hogy egy csendes ijfelen lefoglalnak a Matyit is, — megsütnek reggelre pecsenyinek, s publikum kapja trifas Ludas Matyi helett ludfertaly sülve. Hat csák nem kell piszkalgatnyi majoritas, ministerium és a többi „Ne bantsd szeginyt hadd iljenek.“ — Majd bantja üket Csernyatonyi ugy is. Szeginy józsefvarosi valasztókat sajnalom legjobban. Ük bele mentek most kalamaszba nyakiglan. Mindenfile közösügyes tisztviselő most halalos ellensigük leve, dupla lesz adó, lesz kutyaadó, pedig igyis elég kutyaliter vagyunk adóval. Lesz adó, meg adó, de lesz adómegnemadó izs elegendö. De minek izs valasztottak maguknak olyan rebellist, ki sohasem akar egyebet csak mindig szabadsagot meg igazsagot. Valasztottak volna olyant, ki beiri kevesebbel izs, például valami zsiros hivatallal.

Hát a dolegatyió mit csinalja Bicsben? Esznek, isznak. Filnyi lehet tüle, hogy ugy tele eszik magukat quótaval, hogy megfekszi gyomrunkat vagy nagyon izs elcsapja hasunkat itthon. Ki győzi azt a hosszu kontót kifüzetgetnyi? Nem hijaba danolgatja most paraszt nipsig:

„Majd ha aztán igen sokkal tartozom,
Kifizeti helyettem a hej! huj! fokosom.“

Hanem hat bevasaroltak főkuratorbul dunántuli kalomista eklézsiak izs. Megvalasztottak Tisza Kalman. Öleget ellenzettik vinek, de biz azt mar most csak migis megvalasztottunk. Azt szeretnim in mar most csák tunyi, mikipen tolja elöre az a kurator azt az egyhaz szekerit, melyet mar 70 esztendötöl folyvast hatra tologatott papzsak, nagyon nehiz lesz most azt ugy elöre hajtani, hogy többit elirje, de hogy ezt megtehesse ü hat az isten iltesse! Vivat!

türelmes polgartarsod
Semmiresemvaro Janos.

Mihez hasonlit hát voltaképen ez az 1867-iki alkotmányos magyarvilág?

Oly jobboldali beszédhez, melynek se füle, se farka, csak voksa.

Oly szemfényvesztő büvészhez, mely a fehérből is feketét tud csinálni . . . a vakok előtt.

Vásári komédiáshoz, mely ugrándozva járja a bolondját.

Az országgyülési majoritáshoz, mely ha az öreg ur elkiáltja magát, hogy előre quótáspárt! hanyatt homlok rohan az . . . . államadósságba.

Bukott arisztokratához, ki midőn a hasa horog, akkor is piszkálja fogát.

Csalétekhez, horogra kerül, ki mohón kapja.

Tubákos pixishez, kivül fekete, belől sárga, kétszinü mint a budai várpalota lobogója.

Mézesmadzaghoz, csak a szájunk szélén huzták keresztül, a csimbókja mégis megakadt a torkunkba.

Szélmalomhoz, csak akkor őröl, ha Bécs felől fú a szél.

Czifra igérethez, megadom uram! krumplikapáláskor, utolsó pesti vásárkor, majd ha fagy, hó lesz nagy.

Hirnyög János köpönyegéhez, minden oldalra forgatható, kitakar, betakar, tudja fene mit akar.

Ördögmotollához, öszvevissza botorkál, mint az istennyila és a beregszászi kapitány Gáti uram!

Handlirozó zsidóhoz, kiabál minden ablak alatt, hogy van e valami eladni való a . . . függetlenségből.

Fitató fináncz hoz, mindenbe bele üti az orrát, még a . . . közösügyekbe is.

Kamarilla nótához, mely már 300 éves és mégis mindig egy huron pendül.

Pompás Jánoshoz, ki azt irta a jászladányi választókhoz, hogy ha megválasztják, hát tigris lesz, — pedig hát jól ismerik a jászkisériek hogy . . . róka.

Eredeti levelek.

XXVII.

Téns uram!

Már látom veszni készült a világ, ahol van ni, szegény Böszörményi László fiskális téns uramat is perbe fogták, bagnéttal ment neki az alkotmány, elszedte tőle még kalamárizsát is, hogy le ne irhassa többé Kossuth ides apánk levelit.

Teremtő egy isten! hát mán mindent szabad beszélni, csak a szent igasság szavaival kell elhallgatni a haza boldogitóinak ? Hisz uram! téns uram! ha már szent János uram ő kelmét aranyszájunak keresztelték, hát Kossuth apánk száját mihez kell hát már hasonlitani azért a gyönyörüséges levélért, a mit a vácziaknak irt; mert hisz még a gyémánt is tégla ahhoz képpest, a milyen derágának lehet az ő szavait mondani.

Csak hiába, — nincs igasság a földön, „h u n c z u t a z e m b e r a m i g m o z o g l á t o m é n“ azt mondja az én jó ides apám is, pedig már ü kigyelme tapasztalt egy ember ám, a milyet nem minden bokorba lát az ember.

Ihol van la, Debreczenbe meg azt nem szeretik, hogy a tehénnek meg fara is van, olyan erősen meg vannak pallérozódva az emberek, ugyan hátha krinolinba járna osztán a tehén, — akkor tán inkább szeretnék ugyi? meg ha olyan szelid lenne mindegyik, mint Pesten, a hol erővel tartja a tögyit, — — na de majd sokat is mondtam most téns uram! de hisz ezért nem veszik el az ember palajbászát, ugy mint a Böszörményi téns uramét.

Hát téns uram! Nimetországba megint együtt trafikáltak már a császárok ugyi? hejj nem szeretem én az ilyen sugdosódást, mert egyszer csak azon vesszük észre, hogy elsül a puska, oszt vagy egyik vagy másik meglü bennünket véle, s akkor osztán nem lesz az istennek olyan felcsere, a meik lábra állitana, ugy megleszünk lüve.

Azt is olvastam téns uram ni! hogy Pozson városába már a kis kutyákat is kezdik fináncz olni? bárcsak már a nagy kutyákra kerülne a sor, a kik olyan sokat ugatnak hiába, s a beesületes emberről letépik a becsülle . . . . . vagyis akarom mondani a nadrágot, már akkor magam is fináncznak állanék, egy jó csáti fütyküssel. Na de nem bánnám mán én, hadd fináncz olná egyik vizsla a másikat, csak az igazságot védelmeznék, de hát ihol van ni. Heves vármegye sem h e v e s k e d i k már; Borsod se b o r s o l, sőt Komárom is megkezdett elvénn m á r r o m; elpuhultunk, — elrontott a czivillitzitátió, — ette vóna meg a kutya a hazájába.

Na de hiszen téns uram, a ki utoljára marad, tegye be az ajtót.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

A régi közmondás mindig teljesül.

Tudod-e kedves magyarom!
Hogy immáron mikép állunk?
Biz ettől az alkotmánytól —
Könnyen fölkopik az álunk.

Kutya jár a kertben már is . . .
Vagy nem tudod mi az ujság?
A szabadsajtó mellett a . .
Szabad eszmét agyon nyuzzák.

Magyar Ujság! Magyar Ujság!
Te ugyan megjártad szörnyen —
Régi mondás: szólj igazat,
Betörik a fejed könnyen.

Szapuló Matyi.

I.

Ferencz gazda : Ne veszkődjetek itt a tehén körül gyerekek! lássátok most is vad, igy az ördög sem feji meg, mert elrugja a tejet.

Tigriskörmök.

Panaszkodnak a mészárosok, hogy a marhavész miatt nagyon megfogyott a marhák száma vidéken.

Elhiszem atyámfiai! hanem a lovak száma meg végtelenül megszaporodott ám, mert ugyancsak sok embert lóvá tettek ezzel az uj alkotmánynyal.

Egy deákpárti előfizetőnk azért faggat bennünket, hogy ugyan miért bántjuk mindig azt a miniszteriumot? egyszer már azt is megtehetnénk, hogy egy kissé tömjéneznénk neki?

Engedelmével tisztelt előfizetőnk! mi majd csak magyar dohányfüsttel fogunk a miniszteriumnak tömjénezni.

Ki a legnagyobb humorista most Magyarországon? Hát Jókai! Bizony nem a, — hanem a tokai, mert annak a humora után még az is megnyalja a száját, a ki Jókai humorából egy kukkot sem ért.

A közösügy uszályhordozó lapjai, dühös támadásban törnek ki Kossuth Lajosnak a váczi választókhoz intézett levelére.

Hijába kukorikolnak pedig a zsoldos tolluak, a becsületes magyar ember ismeri azon régi közmondást: „ebugatás, szamárorditás, nem hallik mennyországba.

A budai népszinházban „a 48-i tábor" czimü látványos darabot melyben ez a dal fordul elő:

„Lajos bácsi azt izente —
Nincsen elég regimentje."

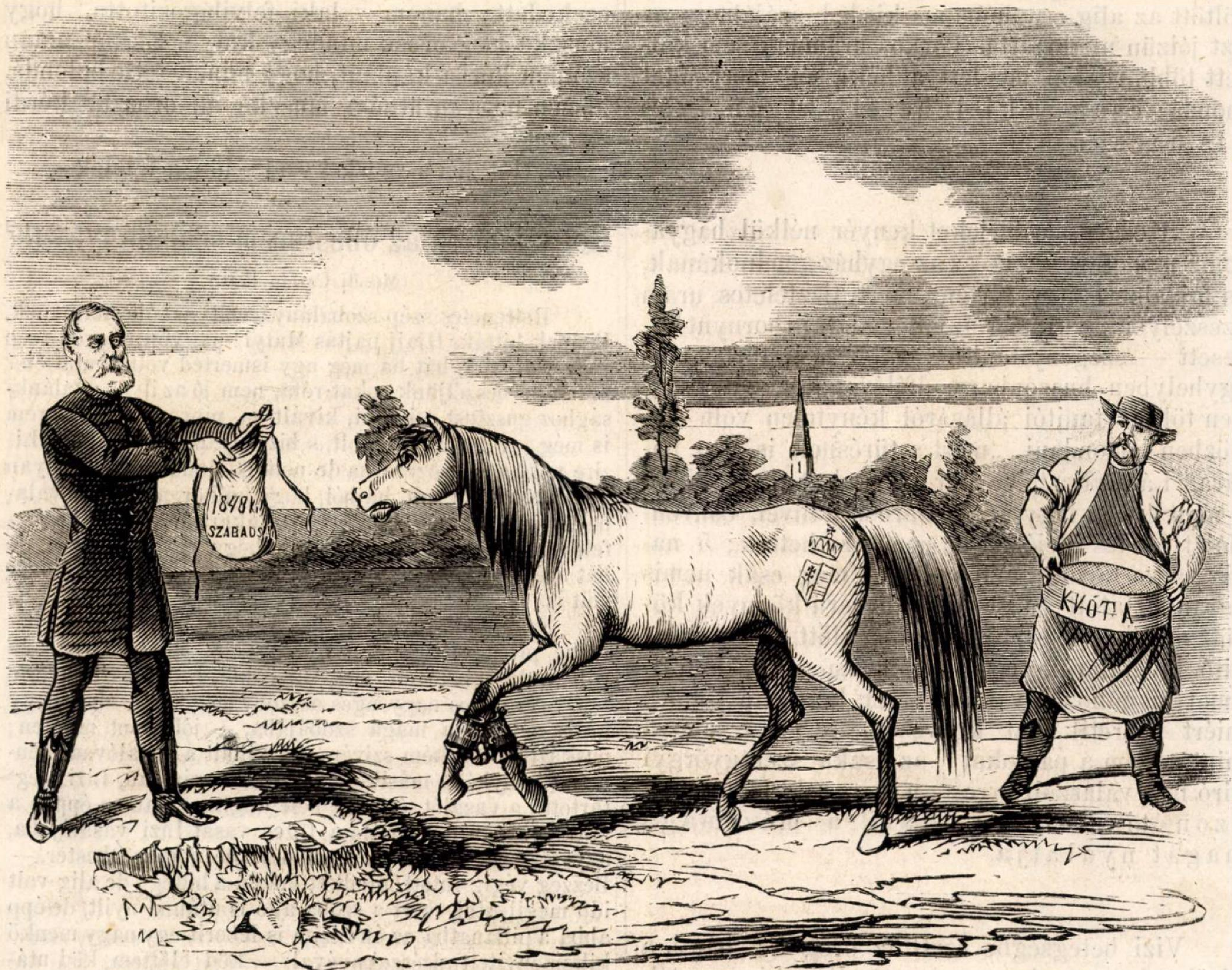
és a „Nagy Sarló" czimű vitézi játék előadását a Pesti Napló nagy örömére csakugyan betiltották.

Hát aztán miért? hát azért édes atyámfia! mert abban a Nagy Sarló czimü vitézi játékban az is előfordult volna: hogy szaladt előttünk a nimet!

Sztrokai Béla „Alkotmányos szabadság hajnalát" Kossuth levele miatt szinte lefoglalta a pesti esküdtszéki biróság.

No ez a szabadság hajnala meg sem viradt, már is lealkonyodott.

II.

Ferencz gazda : Békót tettem kesely lovam lábára . . .
Még sem hallgat a gazdája szavára.

Fehérmegyében van egy nyáladék esküdtecske ki 60, 70. éves községi előljárokat is per t e s t u, sőt pláne per „f i a m“ czimezget. Hozzá ez a fásliba való kis esküdtecske uton utfélen azt hirdeti, hogy Kossuth azért nem jö haza, mert n e m m e r, mert elvesztette már a népszerüségét stb.

Hát ha bizony a t e k i n t e t e s e s k ü d t i f j u u r t ó l f é l a z a K o s s u t h, a z é r t n e m m e r h a z a j ö n n i ?

A fehérvári vásárban egy pár kimustrált katona lovat vett egy czeczei ember a licitátión. A két strupin lóval azonban nem sokra ment a vevő, kocsiba fogva, sehogysem akartak inditani. Arra megy történetesen két uri egyéniség, politizálva hatalmasan a salzburgi találkozásról s beszédközben az egyik a poroszt burkusnak mondotta. A mint a két katonaló meghallotta a b u r k u s szót, — ugy elszaladt a kocsival, hogy az egész vásárt majd öszvetörte. Most már csak a burkus nevet használja a czeczei ember ha lovai megcsökönyösödnek, s azzal aztán elretiráltathatja tüznek viznek. No az a két ló bizonyosan ott volt Szadovánál.

Pattantyuk.

Hol jó bor nem terem, ott ihatatlan rosszat szoktak a korcsmákban mérni. Egy ilyen korcsmába tévedt utas keserves savanyu képpel izlelgette a rosz vinkót s utóbb kérdi a csaplártól: „ugyan kérem itt termett ez a bor?“

A korcsmáros örülvén, hogy rosz borának is akad dicsérője, egész készséggel felele: „igen is uram! itt termett.“

— No azért is hát olyan istentelen rosz — felel az utas — hogy i t t t e r m e t t, és nem a szöllöhegyen.

Torkos uram hajdanában igen szerette a borfélét, s talán épen e miatt — nem élt a legjobb békességben élete párjával. Egyszer a közös frigyet megáldotta isten egy kis magzatkával. De Torkos uram nem akarta biz azt magáénak vá-

lalni, hanem egyszer mérgében haragjában bort töltött az alig egy hónapos kisded szájába, s az azt jóizün nyalogatta. Torkos uramnak sem kellett több, rögtön meglett a békesség mert mint mondá: csak neki lehetett olyan ivós kis fiacskája.

„Kedves mesterjeket kenyér nélkül hagyatom“ mondá egy lelkész az egyház gondnokának, és fájdalom! ugy történt, mert tiszteletes uram szeszélyeit — ki még az ökör alatt is bornyut keresett — szegény tanitó tovább nem türhetvén: egyhelyben huszonharmadfélévet közkedvességben töltött tanitói állásáról kénytelen volt időközben lemondani, „mert a türésnek is van határa.“ Lám a tiszteletes ur sem tudott türni, midőn a mult évben fagy miatt károsult hivei, conventióját rendes idejében be nem fizethették; 5 napig zárva tartotta a templomot, még csak nemis harangoztatott; most midőn keserü könnyek között mondott le a presbyterium előtt az öreg tanitó hivataláról, tiszteletes uram a presbyteriumot magához hivatta, és azt kérdezte tőlük : miért szeretik hát kedves mesterjöket jobban mint engem a papjokat? az iszka szentgyörgyi biró igy válaszolt erre: „ne csudálkozzék azon tiszteletes uram! a méz maga magát nyalatja.

Vizi betegségbe esett az öreg Cs. bácsi, a kiről tudva van, hogy soha életében ki nem állhatta a vizet. Még a Balatont is csak azért szerette, mert sok jó bor terem a partjain. Meglátogatván ismerősei az akkor is kedélyes öreget, igy panaszkodott: „hijába minden megavul végre, az én böröm is wasserdicht volt készitve, sohasem hittem volna, hogy szárazon nem vihetem a sirba s ime ugy megnyütte az idő, hogy minden vizmentesség daczára is tele itta biz e magát vizzel.“

Az egyszeri öreg pap nemcsak hogy ujságot járatni nem szeretett, hanem még el se szokta azt olvasni, a káplánja pedig nagyonis ujságfaló volt, s az öreg folyvást azzal bosszantotta, hogy kérdezgette mi van az ujságban? Egyszer aztán a káplán is fölakarta ültetni az öreget, megy be nagy fittyekkel s mondja:

„Na urambátyám van bezzeg ujság!“

— Ugyan mi? —

„Üti a muszka az oroszt.“

— Ugy kell neki a bolondnak, minek kötött ki olyan erős potentáttal mint az a muszka. —

Ezzel az ujsággal az öreg sokaknak eldicsekedett; hanem valaki felvilágositotta, hogy muszka meg orosz mindegy kutya. Ekkor aztán számon kéri a káplánt, hogy minek tette bolondá, hiszen hogyan ütné a muszka az oroszt? kérdi az öreg.

„Hát kancsukával“ lőn a felelet.

Hogy jártam az óbesterem szobalányával?

(Meséli Csalán Peti.)

Rettenetes szép szobalánya volt az óbesteremnek, Lizinek hitták. Hjajj pajtás Matyi! nagyon nagyon szép jány volt Lizi, hát ha még ugy ismerted volna mint én? na de ne beszéljünk sokat róla, nem jó az ilyen nyalánksághoz gusztust csinálni, kivált ha nincs. Az óbesterem is még javába legény volt, s biz ő is többet sanditott Lizire mint a feleségére, na de nem is csudálom, mert olyan darab asszony volt hájból, hogy mikor a kocsis valahová vitte, mindég két kocsiba akart fogni neki t. i. a feleségének, mert soh'se hitte, hogy egyre felférne, de hát azért csak mégis grófné volt ő nagysága, ha kövér volt is.

Szoknyákat vasalt Lizi javába, — ki volt hevülve, piros volt mint a rózsa, — az óbester meg oda volt vadászni, — én meg Lizi körül foglyásztam erősen, — a pohos nagyságos asszony meg benne ült a nagy karosszékben a maga szobájába, — jól ment minden; puskáztam Lizikém szivére, ha kihült a vasalóvas, mentem a konyhába másikért, hoztam be pirosan, Lizi megtartotta a vasalót, én meg bele dugtam. Hanem éppen a mint javában dugdosám a tüzes vasat Lizi vasalójába, egyszer csak nyilik a forczimmer ajtó, jön az Óbester. — Bezzeg végig futott mindkettőnkön a hideg; de alig volt idő megijjedni, mert a szoba ajtó is utánna nyilt, de épp abba a pillanatba az én Lizim is leborit egy nagy menkő kikeményitett alsószoknyával, — köd előttem, köd utánam, nem láttam egyebet szoknyánál, persze kerestem benne hirtelenébe Lizit, de hiába, — rugdosott kivülről Lizi s indult felettem a szoknyával a konyhaajtó felé, én meg mingyárt elértettem s retiráltam gubbaszkodva a szük nadrágba. Végre kinyitotta Lizi az ajtót én meg a szoknya alól kibuktam háttal, hanem észre nem vettem, hogy a hátam megett egy dézsába főtt juhláb volt azon melegen kitálalva az óbester uram koppójainak, megbotlottam benne, s hátulsó részemmel zuhé . . . merevül bele löttyentem a forró lébe. Persze, hogy hát hirtelen kimásztam belölle s egyenesen a szakácsné ágya alá bujtam, kifelé forditván testemnek azon részét, melynek az aesthetika nem adott nevet. A nagy czuppanásra benyitott óbesterem is a konyhába kutyástól együtt, de hát nem látva semmit visszavonult, a kutyák meg neki estek a juhlábnak. Mikor osztán jóllaktak, elszagoltak felém is az ágy alá, s mivelhogy jól ismertek nem ugattak meg, hanem neki estek a nadrágom fenekének s egész deliczіával le nyaltak róla minden zsirt.

A volt osztán a legfájdalmasabb állapot, hogy a mig engemet az ágy alatt nyalt vagy öt koppó, én meg az alatt keservesen azt hallgattam, hogy nyalogatja az óbester uram az én Lizimet oda be a szobába? Bezzeg másnap ugy is néztem óbesturamra, mintha apám anyám megölte volna. Végre is a lett osztán belölle, — hogy miután láttam azt, hogy két éles kard egy hüvejbe meg nem fér: penzióba tettem Lizit.

Az alvó magyarhoz.

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap!
Légy, szunyog, immáron egészen reád kap!
Bóditó mély álmod végkép hanyatt vágott!
Ha igy fumigálod tétlen a világot.

Prófétánk buzditó hármóniás szava,
Te alvó óriás! rád van irányozva;
E szent igék előtt mind halomra dőlnek
Sulyos vétkei a korcsosult időnek.

E vak erőszaknak, a despotziának,
Gőgös uralomnak, s a monarchiáknak.
Az egész földteke jóravaló népe!
Fölrázatva bennök üdvöt s reményt lele.

E nagyszerű szavak egyedül hirdetik
A szent szabadságot, s hüven védelmezik
Ember méltóságod, becsed, önérzeted:
Miket az imposztor önkény tőled elvett.

Megfáradt már a bün, az igazság ellen
Ujjabb gonoszság kell, hogy csatára keljen;
Tanitja szolgáit csábitó szavakra . . .
Hogy az álmos magyart keritse hurokra

Ébredj magyar! ébredj! a nap immár felkelt,
Keserüségekkel a kehely is megtelt.
Buzditó szent szava a mi jó apánknak . . .
Int, hogy üritsük ki javáért hazánknak.

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap,
Légy, szunyog, immáron egészen reád kap.
Ne csak gajdold mindig **„hazádnak légy hive“**
Ez oda vergál, hogy hasadnak vagy hive.

Zászlós lelkesedés, dalárdás vitézség . . .
Hazánkat a bajtól soha nem menté még
Kulacs koma mellett csak szájjal puskázni —
Bakar borocskától a honért elázni: —

Liba, rucza, pujka, közt a vért ontani . . .
Oszt magnum áldomást reá kortyantani:
Dasz geht nicht barátom! ez nem hazafiság,
Ez csak a **„hasadnak légy hive“** buzgóság.

Protestálni addig, mig nem rescribálnak,
Nem fizetni, mig csak nem admoneálnak,
De ha mind a kettő egyszerre megesik:
Gehorsamster Diener! a hős hasra esik.
A szegény hazának ez oszt nem jól esik, —
S minden bajunknak a bibéje itt fekszik! . . .

* * *

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap,
Légy, szunyog, s más féreg egészen reád kap.
Bóditó mély álmod végkép hanyatt vágott:
Ha igy fumigálod tétlen a világot.

Csalán Peti.

A két papjelölt.

Egy faluban a Sárközben, háromszor egymásután az az eset adta elő magát, hogy az ujon választott pap három hó mulva meghalt, s igy egy év alatt a község három papot kisért ki az örök nyugodalom helyére. E szerencsétlenséget a nép annak tulajdonitá, hogy mindig öreg embert kapnak papnak; — azon kérelemmel járultak tehát a gondnokhoz, hogy adjon nekik fiatal papot. Volt is egy fiatal, kit a gondnok szeretett volna e helyre behozni: de volt egy más, kit ismét a földes ur pártfogolt. Abban egyeztek tehát meg, hogy az nyerje el a papi hivatalt, ki szónoklata által a népnek leginkább vivja ki — tetszését.

Az egyik pártfogoltat Kovács Daninak, a másikat Szabó Sámuelnak hivták. E két jelölt a próbaszónoklatra kitüzött vasárnap előtt egy héttel már a község fogadójába, két külön szobába szállásolta magát, hogy a nehéz munkára teljes erővel és szorgalommal készüljön. A véletlenség oly két szobába hozta őket, melyek csak egy bezárt ajtó által voltak egymástól elválasztva.

A nagy nap előtti szombaton Kovács Dani fenszóval szavalta el reggel mondandó beszédét, elmondta kétszer, el háromszor és ismét ujra kezdte. Szabó Samu hallotta azt és belátta: hogy ilyen nagyszerü és gondosan szerkesztett hatásos beszéd ellenében az övé nem állja ki a sarat és igy a jó falat kiesett a szájából.

Hamarjában azon gondolatra jött, hogy vetélytársa beszédjét gyorsan leirja, és azt betanulva, avval fogja megnyerni a nép tetszését, mert gondolta, ezáltal a vetélytárs zavarba lesz hozva.

Ugy is lett. Vasárnap temérdek hallgató gyült össze az egyházban. Az isteni tisztelet végével — először Szabó Samu lépett a szószékre, s elkezdte mondani nagy tüzzel — de mégis közbe közbe, mintha gondolkoznia kellene, akadozva, vontatva Kovács Dani beszédét, — mely nagyszerüségénél fogva minden hallgató tetszését kinyerte.

Kovács Danit, midőn saját jól betanult szónoklatát hallotta elmondani, mintha a menykő érte volna; arczába futott a vér, elsápadt — és feje zugott, nem tudta mihez fogjon. Hiába törte eszét, hogy valami uj beszédet gondoljon ki, az idő kevés volt már reá. Vetélytársa elmondta a magáét — s már rosszullétet szin lelve, oda akarta hagyni a templomot és vele a papi állomást; midőn egy jó gondolat ötlött agyába, felment a szószékre, s igy kezdett beszélni:

„Kedves atyámfiai az urban! az előttem szóló oly érdekes tárgyról és oly remekül szónokolt, hogy elhatároztam magamat — kollegám aranyszavait még egyszer elmondani. Hiszen a mi kedves, jó és szép, nem árt azt még egyszer hallani.“

És elmondta a beszédet, mit ő maga alkotott, sokkal szebben élénkebben — mint társa.

A közönség pedig azt tartván, hogy sokkal nagyobb észt és tanulmányt igényel egy, csak egyszer hallott hosszu beszédet, s azonfölül még szebben is, mint az előtte szólló, — elmondani, mint elkésziteni: Kovács Danit kivánta papjának; — s e szerint a fondorkodó Szabó Samu kudarczot vallott és kicseppent a parokhiából.

Mégis csak jobb az egyenes uton járni!!!

Ibolya Peti,
harangozó.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Mondja már Iczik szomszéd! hanyadán vagyunk már azzal a kvóta históriával, ugy készül az is, mint a Lucza széke; ehol van la, épen egy hónapja, hogy a magyar deputátzió ott trafikál, ott közösködik Bécsben, és a mint hallom, még csak annyit sem tudtak kisütni, hogy hát mit fizetünk már évenként közös költségek fejében a német zsebébe? hogy bolondult volna meg a ki ezt a közösügyféle szót legelőször is kiszalasztotta a száján.

Iczik. Na na Miskha bátya! ne beszéljen khend ulyan hangusan, bizuny megtholálja hallani az ur isten, és még megláthogatja azt a thalálmányus hazafit azzal a tréfe nyavalyával. Thodja khend Mihály bácsi! nem uly künnyő dulug ám utt vigezni, a hol annyi száz, annyi ezer milliúrúl kell reknungolni.

Mihály. Nem ám, azt meghiszem, — mert ismét be akarnak bennünket huzni.

Iczik. Behózni . . . ? épen azért megy a dulug lassan hallja khend, hugy a magyar deputháltosok nem hajlanduk maghukat berántatni. Az itt a bhükkenü lássa moga Mihály gazda! hugy a mit a magyar deputháltosok akharnának fizetni, az a nimetheknek khevis, a mennyit pedig a nimetek akharnának Magyarurszágra thokmálni, az nekünk suk. Érthi khend most már a gseftet Mihály gazda?

Mihály. Érti biz a mádi fene, — de nem én.

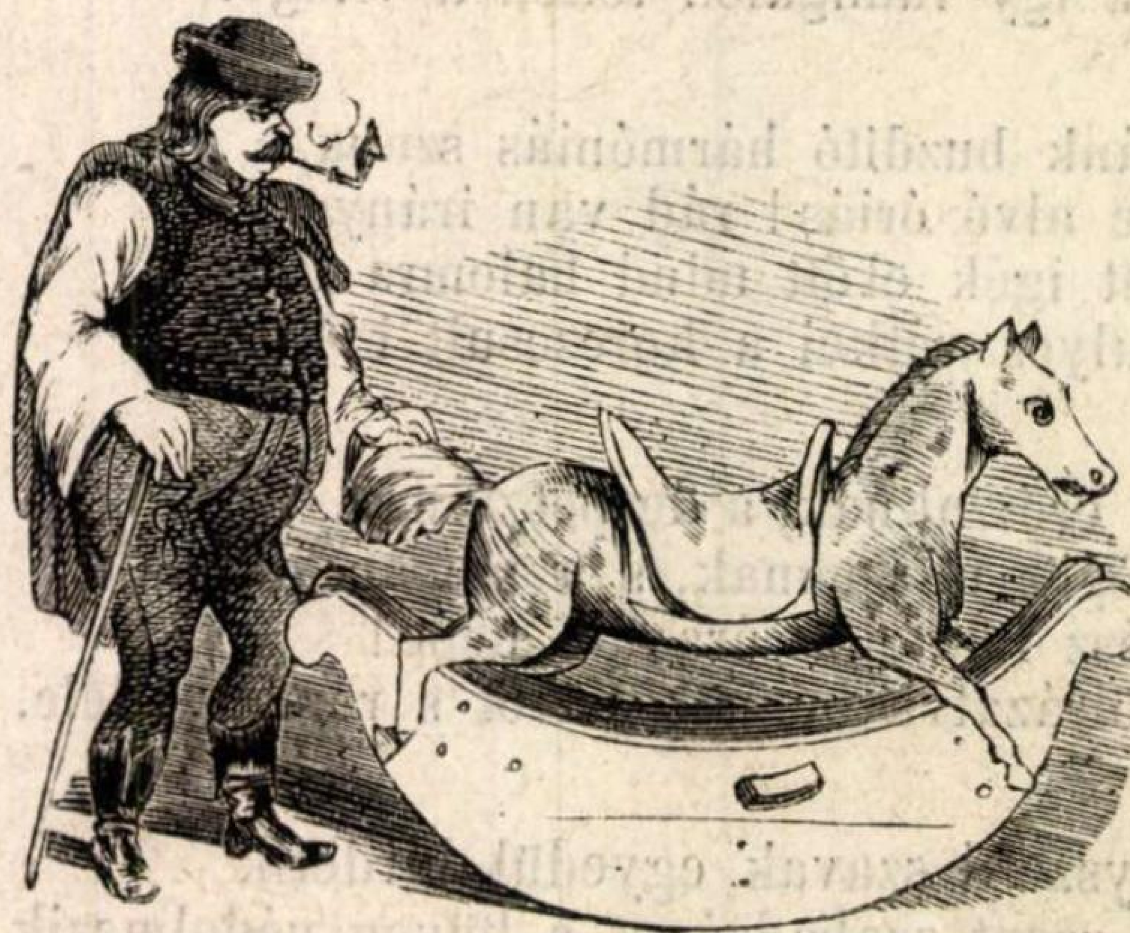
Iczik. Nuhát, majd megmagyarázum khendnek még világusabban. Lássa Mihály bátya! ha én mogáthul meg akharuk venni egy lúbürt, és maga azt khithartja az árábúl, — én igérek, khend nem enged, én pedig drága purthékát nem akharuk venni, — zoloch lében vagy száz eszthendüig! nem csinálunk mi egymással gseftet . . . dasz zógh i . . . Hát must mikhur nem lúbürre, hanem a mi bürünkre liczithálnak thodja khend, hugy ne vulna nehiz az alkhu? . . . hisz mindenkhi filti a maga bürit.

Mihály. De hiszen szomszéd! mi a nimetet meg nem csaljuk, csak a nimet meg ne sakterozzon bennünket.

Iczik. Thodja khend szemesnek a világ, vaknak pedig alamizsna, — a khi jul khüt, az jul is uld. Majd meglátjuk nem sukára, hugy a magyar deputhálthosok monkája kóser lesz-e vagy tréfe? . . . s mit mund reá az urszághgyőlés thübbsége? Annyit elüre is ánzágolhatuk khendnek Mihály gazda! hugy az egész quóta alkhúbúl nekünk lesz a legkhevesebb profitunk.

Mihály. Azaz hogy mi huzzuk a rövidebbet ugy e? értem már.

Képtalány.

Czifra Constitutió!

Osztráknyereg = magyar ló!
Rajta kitlis lovagló!
Közösügyes = takaró,
Kvótafaló = kaparó.
Magyar pénz = bécsi bankó!
Hurbán Urbán = pensió!
Stempli és fináncz = adó.
Huszadik évre nyuló . . .
Sintér sakter = népnyuzó,
Ugy-e kedves olvasó!
Czifra Constitutió?

Ludas Matyi gyorspostája.

Ezs ám a sabadság!
A devla rugja meg,
Ugy megsaporodnak . .
Jaj . . . a sajtóperek —
Hogy a kedvemre már
Vicscselni sem merek.
Nem azsirt ám, hogy a
Princsipálisomat . .
Kezsdeném félteni, —
Hanemcsak azsir, hogy:
Nem jó azs ördögöt
A falra festeni.

Bartyikay kapitány urnak: Kiigazitottuk, rendén van minden.

Ibolya Petinek: Az ajánlatot elfogadjuk, tudassa velünk lakását.

Kenesére: Nyilttéri nyilatkozatot álnév alatt nem fogadhatunk el.

Többeknek helyben: A jóakaratu szives figyelmeztetést mi is szivesen vesszük, dehát nem lehet mindenkinek egyformán teszeni, a hány ember . . . annyiféle a gusztus is.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.